

[Aksel Larsen.]

som Socialdemokratiet bombastisk kaldte sit Forslag i 1924, for det har intet med Konfiskation at gøre. Konfiskering af Formuerne sker den Dag, Arbejderne overtager hele Statsmagten, men de overtager jo ikke Statsmagten ved at foreslaa eller gennemføre en saadan Beskatningslov som denne.

Som sagt, vi staar over for de tørre, af Staten selv godkendte Tal: som Følge af Regeringens hidtidige Kriselovgivning er Formuernes samlede Værdi vokset med op imod 600 Mill. Kr. paa et Aar. Disse Penge maa jo være kommet et Sted fra, og det er ganske indlysende, at det er en Kapitalisering af de Beløb, der ved Kriselovgivningen tages ud af den arbejdende og forbrugende Befolknings Lommer og gives til Højfinans. Man behøver ogsaa blot at kaste et Blik paa Børslisterne, saa ser man det samme. I denne Tid føres der en voldsom Debat om, hvorvidt det er berettiget eller uberettiget, at Søfolkene forlanger Lønforhøjelser og Treskifte-Vagt. Det maa være yderst ubehageligt for visse Herrer, at samtidig med, at denne Debat føres, gaar der ikke en Dag, uden at et eller flere Dampskibsselskaber deklarerer Udbytter. De sidste, jeg saa, hvoriblandt var Rederiet A. P. Møller, var paa 15 pCt. Jeg tror, det er egnet til at stemme til Eftertanke. Den Kronenedskæring og hele den Krisepolitik, Regeringen har gennemført med Tingets Støtte, har medført, at Rederierne tjener kolossale Summer og kan give Udbytter paa op til 15, ja, i et enkelt Tilfælde endda 20 pCt. I Løbet af et Aar har Rederne herhjemme efter deres egne Regnskaber haft mere i Fortjeneste, end der er udbetalt i samlet Arbejdsløn til de danske Søfolk. Mere end 4 000 Kr. pr. beskæftiget Sømand har de danske Redere tjent paa et Aar. Under de Omstændigheder tror jeg nok, man ikke behøver at gaa langt for at finde Begrundelse baade for Søfolkenes Lønkrav og for et Beskatningsforslag som dette. Industriaktier i Almindelighed er steget voldsomt. De Udbytter, der deklareres i denne Tid, er høje, og, for igen at komme tilbage til Rederiaktierne, andrager den gennemsnitlige Stigning for Dampskibsaktier i Løbet af det sidste Aar mellem 30 og 40. De er ikke blevet helt fordoblet i Værdi, men det er i hvert Fald stærkt paa Vej derhen imod.

Det er under disse Omstændigheder, at man dels giver Udtryk for, at der sikkert ikke er nogen Chance for at gennemføre et saa rimeligt Beskatningsforslag som dette, dels gaar rundt og fortæller, at det ikke kan

nytte, at de arbejdsløse og andre kriseramte stiller Krav, for Staten har ingen Penge, og der staar ingen andre Beskatningsveje aabne end de indirekte, Industriens og Søens Arbejdere maa være tilfredse med deres nuværende Lønninger og elendige Arbejdsvilkår, og det er en Forbrydelse, fattige Søfolk begaar, naar de gaar i Strejke for paa den Maade at tiltvinge sig Lønforhøjelse. Det er under disse Omstændigheder, hele Statsapparatet sættes ind for at beskytte Rederne og forhindre Søfolkene i at føre deres Krav til Sejr. Man kan se paa Dagspressen, man kan se paa Regeringsapparatet, Politi og Domstole, man kan endogsaa gaa saa langt som til at betragte De samvirkende Fagforbund — der findes ikke det officielle Organ her i Samfundet, som ikke vender sig mod Sømændene. Og alt dette tager sig dobbelt afskyeligt ud paa Grund af den glubende Millionfortjeneste, de danske Redere henter hjem i denne Tid. Naturligvis findes der Repræsentanter i denne Sal, som vil sige, at om saa de danske Rederes Udbytte var 10 Gange saa højt, om saa Formuestigningen i 1933 var 100 Gange saa stor, saa vil vi under ingen Omstændigheder være med til at tage en Femøre i Skat fra de danske Formueejere. Det ved vi udmærket vel, men vi ved ogsaa, at Arbejderbevægelsen i Danmark raader over saa stor Kraft, at den kunde bringe disse Partier og Retninger til Forstaaelse af, at det nok er bedre at give efter og, naar Kriselovgivningen skal finansieres, tage Pengene der, hvor Pengene er. Det kan man ganske vist ikke vente, at hverken Ministeren eller hans Parti i særlig høj Grad vil gøre. Ellers havde man sat dette Forslag til Behandling noget før og havde ikke ventet til Samlingens Slutning, hvor man skal have det puttet i en Sæk under Navn af Udvalg, hvor det kan ligge rart, indtil vi eventuelt fremsætter det i næste Samling igen. Den danske Arbejderklasse vilde være stærk nok til at fremtvinge Gennemførelsen af et saadant Forslag, men det eneste, vi kan vente os i den Henseende fra Socialdemokratiet og Regeringen, er naturligvis Sabotage af Bestræbelserne. Det er vi ogsaa klar over, selv efter Ministerens relativt velvillige om end paa visse Punkter usandfærdige Tale ved Behandlingen heraf.

Finansministeren (H. P. Hansen): Jeg vil protestere imod det ærede Medlems Udtalelse om, at jeg er fremkommet med usandfærdige Paastande; hvis det ærede Medlem havde hørt, hvad jeg sagde, saa